

дойда.» Азъ я послушахъ и отидохъ въ къщата на попъ Герасима. И той и попадията изскокнаха на срѣща ми. Савеличъ ги бѣше вече извѣстилъ. — «Добре дошле, Петре Андрѣвичъ, говореше попадията. — Да де господъ пакъ да са видиме. Какъ живѣете? А ние ви припоминахме сѣки день. А Мария Ивановна сичко са натърпиъ безъ васъ, моята гжлабица! А кажи ни, нашъ браино, какъ можѣхте да са споразумѣете съ Пугачова? Какъ ви той не утрѣпа? Добро, благодариме на злодѣецътъ и за това.» — „Доста, бабичко, прекъсна разговорътъ ѝ отецъ Герасимъ — Не сичко говори, щото знаешъ. Нѣсть спасенія во многоглаголаніи. Господарю Петре Андрѣвичъ! влѣзте, заповѣдайте. Одавна, одавна не сме са видѣле!“ Попадията захвана да ма гощава, съ щото далъ богъ, а въ това сжщо време говорѣше безъ почивка. Тя ми разказа съ какавъ начинъ ги е привудилъ Швабриня да му дадатъ Мария Ивановна; какъ Мария Ивановна е плакала и не е искала да са раздѣли съ тѣхъ; какъ е тя сѣкога имала съ тѣхъ сношение чрѣзъ Палашка (юнакъ момиче, което е накарало даже и нарѣдникътъ да играе както му са свири); какъ Палаша е накарала Мария Ивановна да ми напише писмо и д. т. . . . Азъ отъ своята страна имъ разказахъ на кратко и моята история. Попътъ и попадията са прекръстиха, като чуха, че Пугачову е позната тѣхната лъжа. — „Нека ни помага кръстната сила! говореше Акулина Памфиловка. — Дано богъ прекара облакътъ покрай насъ. Ехъ ти, Алексѣй Ивановичъ, нѣма какво да са каже: добаръ си билъ патакъ!“ Въ тая сжща минута вратата са отвориша и Мария Ивановна влѣзе съ усмивка на блѣдното лице. Тя бѣше оставила селските дрѣхы и бѣше облѣчена както и по-преди просто и мило. Азъ я уловихъ за